

umrl Ozmec Jožef, posestnik. V najlepši moški dobi 52 let je moral zapustiti svet. Kot skrben gospodar je še v sredo ves dan pridno delal, zvečer, ko je opravil konje, mu je postalo slabo. Napravil je še par korakov proti studencu, da bi si zmočil glavo, pa je padel ter bil takoj mrtev. Redki so taki, kot je bil rajni. Rad je pomagal vsakemu siromaku. Že več let je nosil kal boleznin ter je iskal pomoči pri zdravnikih, a vse zaman. Kako je bil rajni priljubljen pri ljudeh, je pokazal pogreb, ki se je vršil ob obilni udeležbi ljudstva, ki so kijub velikemu delu prišli, da ga pospremi na zadnji pot. Na pokopališču je imel poslovilni govor domači g. župnik in nobeno oko ni ostalo suho. Rajni zapuščala dve hčerki ter ženo, katerim izrekamo sožalje. — Na Breznici je umrla Prejac Marija po dolgi in mučni bolezni. — V Cvetkovicah je umrl Franc Petek, ki je bil šaljiv ter je rad pel. — Naj rajnim sveti večna luč!

V slovenske vrste je posegla smrt na apaškem polju. Umrla je v Apačah gospa Ana Žižek v 54. letu starosti. Rodom je bila iz Črensovec. Njeni domači so naročili slovenske pevke, ki so v cerkvi in ob grobu ganljivo zapele prelepe žalostinke: Vigred se povrne, O duša, pojdi, Kaj je človek. Upamo, da bodo tudi drugi Slovenci ob smrti svojih dragih naročili slovenske pevke, ki niti najmanj s svojim nastopom ne zaostajajo za onimi pevkami, katere Slovincem niti ob grobu ne privoščijo slovenske pesmi. — V Grabah je v starosti 62 let umrla preužitkarica Marija Magdič, dolgoletna vdova, rodom iz Turnišča. — V isti starosti je za vedno

zatisnila oči Marija Vogrinčič, doma od Sv. Helene v Prekmurju. — Naj počivajo v miru!

Umrla je mati deset sinov in dveh hčera. Dne 25. marca smo pokopali Belinc Amalijo, posestnico iz Pilštanj. Dopolnila je 73 let ter je bila 49 let in 11 mesecev zvesta žena ter gospodinja svojemu možu Mihaelu. Bog ji je dal, da je rodila 10 sinov in 2 hčeri. Amalija je bila okrepana s tolažili sv. vere, sveto popotnico je prešla 10. marca t. l. Pogreb je vodil domači g. župnik Rauter Jakob in g. kaplan, ki je na pokopališču pred veliko množico ljudi orisal raj-

kino življenje. Naj ji sveti večna luč, vsem pa, ki jo pogrešajo, iskreno sožalje!

Smrt uglednega farana. Na Ponikvi ob juž. ž. smo spremili k zadnjemu počitku daleč naokoli znanega gostilničarja in železničarja Jožefa župnek, p. d. Štofle. Bil je vesele narave in vedno je povedal kaj šaljivega, čeprav je imel visoka leta. Dočakal je 83 let. V njegovo hišo so prihajali vedno krščanski listi, ki jih je rad prebiral. Kako je bil priljubljen, priča njegov pogreb, katerega so se v obilnem številu udeležili znanci in prijatelji. Zapuščala ženo in dve hčerki. V miru počivaj!

Spori okrog cen modre galice

Galica je važno sredstvo v kmetijstvu. Z njeno raztopino se najuspešneje zatirajo razne bolezni, predvsem peronospora na vinski trti in škrlup v sadovnjakih. Radi važnosti galice pri zatiranju rastlinskih bolezni vse države skrbijo za dovoljne količine tega za kmetijstvo važnega sredstva in za primerno ceno, kajti kmetijstvo kot najmanj donosna panoga ne prenese visokih cen galice.

Naša država je rešila vprašanje modre galice s pogodbo, sklenjeno 5. aprila 1930 z domačo tovarno »Zorka«. Ta pogodba poteče meseca junija letošnjega leta. Pri tovarni »Zorka« je udeležen izključno tuji kapital. Centrala tovarne je pred tremi leti bila prenešana iz Subotice v Beograd. S pogodbo se je naša država obvezala, da

bo od 1. junija 1930 do 30. junija 1940 zacarinila uvoz modre galice iz drugih držav za 12 zlatih dinarjev (168 navadnih dinarjev) za 100 kg. V zameno za to pa se je tovarna »Zorka« obvezala, da ne bo prodajala galice draže kot je cena angleške galice, računajoč pri tem stroške prevoza iz Anglije k nam. Prav tako se je tovarna obvezala, da bo proizvajala kakovostno dobro (98—99%) modro galico, in to toliko, kolikor je država potrebuje. V pogodbi je izrecno poudarjeno, da se ceni ne sme priračunati carina na tujo galico. Toda že od leta 1931. dalje naše kmetijske organizacije, preko katerih se kmetijstvo oskrbuje z modro galico, opažajo, da se gornja pogodba izvaja na škodo našega kmetijstva. Naši kmetje so namesto enega stalno plačevali



Tudi cerkve niso varne pred izstrelki! Zadetek granate. — Križani še enkrat trpi...

Da ni vojakom dolgčas, so jim namestili v francoski Maginotovi črti knjižnico

Angleški letalski minister Samuel Hoare nadzira mlade kadete, ki se vežbajo za letalce

Soproga predsednika angleške obrambe gospa Churchillova se zabava z mlado lisico

govni rovi, ki potekajo pod tem mestom in sedaj morajo prebivalci gledati brez pomoči, kako se jim hiše polagoma, toda nezadržno vdirajo v zemljo. Neki delavec na cesti je prvič opazil ta pojav. Videl je v pročelju neke hiše, pred katero je delal, kako se je napravila razpoka, ki se je hitro večala. V mestu si prizadevajo policija, gasilci in mnogi prostovoljci, da bi izpraznili občinske in zasebne hiše, banke trgovine in pošto. Skušajo rešiti, kar se še rešiti da, prebivalci pa so se zatekli v kmečke hiše in hleve v okolici.

Davna priča krščanstva. Iz Neapla poročajo, da so v razvalinah mesta Herkulanum, ki ga je leta 79. po Kristusu zasul izbruh Vezuva, v neki imenitni

»Če ga je kaj moža, bo priznal resnico. Če pa bo tajil, se bova dala; bova videla, kdo ima prav. Dohtarja si bom vzel, Hudnik je še vsakega lisjaka ujel.«

»Kaj praviš, Jurij? Dohtarja? Hudnika? Proti gospodu?«

»Svojo čast bom branil.«

»Ne sili z glavo skozi zid! Počakaj še!«

»Jutri ga grem tožit. Zdaj pa, Tilka, amen s tem.«

Obrnil se je in stopil z mogočnimi koraki po sobi gor in dol.

Jurij Končnik je imel gostilno »Pri lipi« v Šentanelu. Star je bil šest in trideset let. Bil je postaven mož z gostimi črnimi lasmi. Čeden je bil na pogled, le stisnjene ustnice in ostra brada, ki sta dajali obrazu drzen videz, so nekoliko kazile njegove lepe poteze. Ljudem tudi ni bilo prav, da je nosil glavo preveč visoko in da je korakal kakor kak general. To pa mu je ostalo od vojakov in tudi z najboljšo voljo bi se tega ne bil mogel odvaditi.

Jurij je namreč pri vojakih spravil do narednika. Ker mu je bila taka čast in služba všeč, ni šel domov, ko je svoj rok odslužil, ampak je sklenil, da bo ostal pri vojakih. Šest let je še služil.

Tedaj so mu umrli oče in kmalu nato še starejši brat; tako je prišla domačija na njega. Vrnil se je domov in prevzel gostilno »Pri lipi«, ki je bila že doslej na dobrem glasu, Jurij pa ji je sloves še dvignil. Zaradi

svojega znanja, svojega premoženja in svoje podjetnosti ter spretnosti se je v domači občini kaj hitro uveljavil in že po enem letu prišel v občinski odbor.

Kmalu se je jel ozirati po družici; tedaj mu je oko obviselo na Tilki, ki je bila edina hči bogatega vaškega trgovca Marka Senčarja. Tilka, ki ji je bilo štiri in dvajset let, je bila postavno dekle, vitka, z velikimi modrimi očmi, z zlatorumenimi lasmi in je veljala za najlepše dekle v vsem Šentanelu. To je Jurija še bolj podžgalo, da je hotel prav njo za ženo. Šentanelci so ji pravili: »zlata Tilka« in sicer zaradi njenih las, pa tudi zaradi bogate dote, ki jo je čakala.

Toda njen oče je bil samosvoj in trmast mož; prav Končniku ni hotel dati Tilke, nekaj zaradi tega ne, ker je mislil, da je Juriju le za denar, nekaj pa zaradi tega, ker neke stare jeze z rajnim Jurijevim očetom ni mogel pozabiti.

Ko ga je stari prvič odbil, mu je Jurij tako zameril, da drugi ni več prišel, in s Senčarjem odtlej ni hotel več spregovoriti. Tem bolj se je oklenil Tilke, ki je vsa gorela zanj, in je hotel po sili priti do neveste.

Dalj ko četrta leta so se dajali sem in tja, Juriju njegov ponos ni pustil, da bi bil odnehal ali se še kdaj do Tilkinega očeta ponižal, stari Senčar pa je hčerki zlepa in zgrda prigovarjal, naj se odreče Juriju, češ: Končnikovi so že od nekdanj na glasu kot prevzetni ljudje,

dva stroškovnika prevoza, ki jim ga je poleg stalne cene galice tovarna zaračunavala. Tovarna je s pogodbo ogromno pridobila, saj porabi naše kinetizstvo letno okrog 1000 vagonov galice, s čimer je tovarna povečala svoj dobiček na letnih 18 milijonov dinarjev. Naša tovarna torej na leto zasluži okrog 18 milijonov dinarjev več kot pa tovarne na Angleškem, ki proizvajajo isto količino galice. Ker je delavstvo pri nas slabše plačano kot v Angliji, je ta dobiček še večji na račun delavstva. Toda kljub temu so Angleži postavili svojo galico v bolgarske črnomorske luke po 5.40—5.60 din kg. Naša galica bi pa radi vseh ugodnosti, ki jih tovarne galice pri nas uživajo, morala biti še cenejša. Presenetljivo je torej, da so naše tovarne modre galice zahtevale, da se jim odobri za letošnje leto cena po 8 din kg, nato so te zahteve znižale na 7.50 din. Medtem je vlada uvrstila modro galico v seznam predmetov, ki spadajo pod kontrolo cen, nakar je spor o cenah modre galice rešil odbor za kontrolo cen. Ta je za letošnje leto določil najvišjo ceno modri galici, ki znaša 6.68 din kg franko vagon tovarna. Proti tej odločbi so se pa pritožile kmetijske organizacije, češ da je tudi ta

cena previsoka. Primerjajoč cene angleški galici in naši, bi lahko bila naša galica po 5.90 din 1 kg, kajti po ti ceni bi jo nam dobavili tudi Angleži, čeprav jih prevoz stane z davki in carino vred okrog 1.90—2 din pri 1 kg. Tovarna »Zorka« bi pa že po pogodbi z državo, katera je za letošnje leto še v veljavi, morala prodajati modro galico po isti ceni kot bi jo nam dobavili Angleži. Na podlagi teh dejstev so zadržne organizacije zahtevale, da se cena modri galici še zniža. Videti je pa, da s to zahtevo ne bo nič, kajti ban banovine Hrvatske je na temelju člena 6. uredbе o nadzorstvu cen odločil, koliko se smejo za Hrvatsko računati stroški in zaslužek pri prodaji galice na drobno, pri čemer je vzel za podlago najvišjo določeno ceno modri galici, to je 6.68 din kg. Po odločbi bana banovine Hrvatske smejo trgovci računati za stroške in davke največ 0.12 din pri 1 kg, zaslužiti pa smejo pri prodaji od 100 ali več kilogramov le 30 par pri kg, pri prodaji od 1 do 100 kg pa največ 50 par pri 1 kg. Tako bo stala kmete galica na Hrvatskem 7.10—7.30 din kg. Približno isto ceno bo imela galica potemtakem tudi pri nas.

naši, ne moremo in ne smemo zaupati! Še je čas, da spoznate, kaj je glavni namen — da ne bo pozneje prepozno!

Mursko polje

Apače. Že dalje časa ni bilo dopisa iz našega obmejnega kraja. Vse se pri nas mirno razvija po staremu tiru, da je težko najti vesti za one bravce »Slov. gospodarja«, ki se za Apače zanimajo. Prve tri letošnje mesece je bil pri šolskih sestrah v Freudenuu gospodinjski tečaj. Da se je tečaj mogel vršiti, sta imela velike zasluge upravitelj Meinlovihi posestev g. Pajdaš in župan g. Režonja ter tudi g. podžupan. Vodila ga je, kakor že prej v našem kraju, č. s. Jakoba iz Slovenske Bistrice. Udeležilo se ga je poleg domačink še lepo število deklet iz Plišine v Prekmurju. Vedenje deklet na tem tečaju je bilo vzorno in hvalevredno. Zaključne slovesnosti se je udeležil g. ravnatelj Meinlovihi podružnic iz Zagreba. — Ni se še prvi končal, ko se je začel že drugi gospodinjski tečaj v novem posloppju mlinarja Grosmana v Apačah. Vodi ga gđna Gorenc Ivanca, voditeljica banovinskih gospodinjskih tečajev. Udeležujejo se ga samo mladenke iz domače občine.

Dravsko polje

Ptujska gora. (Prevzv. lavantinski vladika častni občan Ptujske gore.) Ob birmovanju na Ptujski gori dne 18. aprila so gorski farani in občani privedli prevzv. nadpastirju izredno presenečenje. Po slovesnem sprejemu, ko so Prevzvišenega prisrčno pozdravili zastopniki in predstavniki vseh društev in ustanov z domačim g. župnikom na čelu, je stopil pred prevzv. g. škofa predstavnik občanov in podžupan g. Alojz Širec ter namesto g. župana, ki je bil zaradi bolezni zadržan, sporočil prevzv. g. škofu, da je občinski odbor občine Ptujska gora na svoji seji dne 17. marca izvolil soglasno prevzv. g. škofa za svojega častnega občana. Gorski farani so na ta način hoteli pokazati svojo hvaležnost za vso veliko skrb in trud, ki jo Prevzvišeni posveča Ptujski gori. Posebno hvaležni so gorski Prevzvišenemu, da je pred dvema letoma izročil gorasko svetišče in faro v varstvo oo. minoritov, katere so si gorski že dolgo želeli, in posebno še zato, ker po dveletnem pastirovanju g. p. Konstantina vidijo res velike uspehe. V znak hvaležnosti so občani darovali g. škofu lepo umetniško izdelano diplomu, katero je Prevzvišeni z veseljem sprejel. Prevzvišeni se je v toplih besedah zahvalil za izkazano mu spoštovanje in hvaležnost ter tudi za naprej obljubil vso svojo pomoč in podporo za obnovo gorskega svetišča in fare, a za občinske uboge je ob tej priliki poklonil večjo vsoto. Na dan sv. birme je Prevzvišeni pri pridigi pohvalil farane za skrb in lepoto hiše božje in njihove dušne pastirje za vse njihovo delo in prizadevanje ter jim zaželel veliko blagoslova iz nebes.

Ptuj. V nedeljo, 28. aprila, se vrši v Ptuju ob 14.30 v društveni sobi Dekliškega krožka širši razgovor o zelo važnih zadevah naše organizacije. Vse sestre odbornice posameznih krožkov

Dopisi

Pohorje

Fram. Dne 18. aprila je dopolnil 80 let najstarejši framski fant Jurij Fregl, p. d. Zefin Jürga. Jubilant je zagledal luč sveta leta 1860. v prelepi podpohorski framski vasi, kjer so imeli njegovi starši majhno, a lepo posestvo. Ko je dopolnil 20 let, je bil vpoklican k vojakom ter je služil pri takratnem lovskem bataljonu v Trientu na Tirolskem. Po enem letu vojaškega službovanja se je pri vajah v visokih tirolskih hribih tako prehladil, da se ga je lotila nevarna jetika. Dolgo časa se je zdravil po raznih bolnišnicah, all vse zdravljenje je bilo zaman. Bolezen je vedno bolj napredovala, stanje se je dan na dan slabšalo. Zdravniki so obupali nad njim, zato so ga poslali domov z namenom, da umre v svojem rojstnem kraju. Vrnil se je na smrt bolan k svoji materi, ki ga je z vso ljubeznijo prave kmečke matere sprejela. Sama se je poprijela zdravljenja. In glej! Kar ni zmogla vsa zdravniška veda, je napravila skrb in ljubezen njegove matere, ki ga je po daljšem času s samimi domačimi zdravili popolnoma ozdravila. Ko je okreval, se je z vso vnemo poprijel gospodarjenja na materinem posestvu, katerega je v kratkem vzorno uredil. Tako sta z materjo skupno gospodarila do njene smrti. (Umrla mu je v starosti 75 let.) V mladih letih je poleg svojega posestva oskrboval veliko sosednje posestvo, ki je bilo takrat last veleindustrijalca Jana. Na tem posestvu je bila zemlja zapuščena in prazna. Aji jubilant je napravil iz te pušče v treh letih tako velik in vzorno urenjen vinograd, da je v par letih rodil po 120 polovnjakov najboljšega vina. Za framsko cerkev sv. Ane je posebno dosti žrtvoval, saj je na svoje stroške dal napraviti prelepo spovednico na mo-

ski strani ter še mnogo drugega. Tudi za druge dobrodelne ustanove je imel in še ima vedno odprte roke. Za svoja visoka leta je še posebno čil in krepak ter na svojem vzorno urejenem posestvu še vedno sam gospodar. Gospodinji mu pa njegova pridna nečakinja g. Anica Poljanec. S posebno ljubeznijo pa obdeluje svoj prelepi vinograd. Njegovo sladko vince slovi daleč na okrog kot najboljša framska kapljica. Strokovnjak je naš Jürga v vseh panogah kmečkega dela. Še sedaj se mlajši in tudi starejši gospodarji radi obračajo k njemu po razne nasvete, katere tako rad daje. Oženil se še do danes ni. Če ga vprašate, zakaj se ni oženil, prav šaljivo odgovori, da je za to še vedno čas. Nam, ki ga poznamo, se zdi, da bi ga sploh ne mogli pogrešati, zato ob njegovi 80 letnici prosimo ljubega Boga, naj nam ga ohrani vedno zdravega in veseliga še do najakrajnejših mej človeškega življenja. S »Slov. gospodarjem«, ki se tej želji in častitki iskreno pridružuje, sta si še dolgoletna zvesta prijatelja. Ob novem letu pride v upravo navadno osebno mu naročati, naj ga le tudi še naprej z različnimi novicami in nauki tedensko na domu obiskuje.

Slovenske gorice

Sv. Tomaž pri Ormožu. V zadnjem »Slov. gospodarju« se je nekdo prav ognjevitno izrazil o »šoli in domu« — češ naj se ljudje le drže tega društva. Čudno se pa dozdeva ljudem, da agitirajo za to društvo le ljudje, ki niso našega mišljenja, katerih hrana je »Domovina«, »Večernik«, »Jutro« in drugo. Pri pobiranju podpisov se posebno poudarja: le podpisite se Jože, Tone, Franca, le, da bo naša zmaga mogočna! Kakšna zmaga? Ljudje, bodite previdni! Ljudem, ki niso

ki vse druge prezirajo in se z vsakim sprejo in skregajo; posebno prevzetjen je prav ta Jurij, ki misli, da mora biti vse po njegovem; katera koli ga bo vzela, vsaka bo nesrečna, nikoli se ne bo s katero razumel in v miru z njo živel. Na to je odgovarjala Tilka, da ji je prav tak ponosen mož najljubši, kajti tudi ona je ponosna in bo srečna le s takim, ki je tudi ponosen in hoče kaj bolj biti.

Ko vse ni nič pomagalo, je poskusil Senčar z grožnjami, češ da ji ne bo dal ne pare in tudi v testamentu ji ne bo ničesar namenil. Tilka je debelo pogledala; ko pa se je z Jurijem pogovorila, je dejala očetu, da Končnik ne čaka na ženski denar in da mu je ljubše, če žena ne prinese nobenega krajarja k hiši.

Stari Senčar je stisnil zobe od jeze in dolgo ni našel besede. Potem se je zadril, da nima nič več kaj proti, če hoče hči po sili v nesrečo, naj le dela po svoji glavi. Dal ji bo za doto in za dediščino enkrat za vselej dva tisoč goldinarjev, potem nima več kaj zahtevati. Ne on, oče, ne njen brat Urh ji posledj nista več dolžna kaj dati.

Tilka, ki je bila vsa zatelebana v Jurija, si ni dolgo premišljala in je pristala. Hitro so še pripravili, kar je bilo treba, in štirinajst dni pozneje sta se Tilka in Jurij že vzela. Na večer pred poroko je naštel stari Senčar Tilki dva tisoč goldinarjev, morala pa mu je pred tremi veljavnimi pričami pismeno potrditi, da je

sprejela vso dediščino, kakor ji o očetu gre, in da v očetovi hiši sploh nima več kaj iskati.

Poroko je prišlo pol šentanela gledat. Ljudje so rekli, da lepšega para še ni bilo v šentanelški cerkvi. Senčarja in njegovega sina Urha ni bilo zraven, čeprav ju je Tilka lepo prosila, naj gresta vsaj v cerkev z njo. Tem bolj so ženina in nevesto pozdravljali šentanelci, ki so bili skoraj vsi na njuni strani in proti svojeglavemu trgovcu. Gostija je bila slovesna, toda kratka; nato pa sta se mlada odpeljala in se vrnila z lepega potovanja šele čez tri dni.

Od poroke je zdaj minulo že pet in pol let in nič se doslej še ni zgodilo, kar bi bilo zmotilo srečno življenje mladega Končnika in mlade Končnice. Tupatam se je seveda primerilo, da sta se kaj sporekla; ker pa sta se imela slej ko prej rada, sta se zmeraj kmalu pobotala. Ko je postala mlada Končnica prvikat mati, ji je stala smrt že ob postelji. Od tedaj je bila mehkejša in vdanjšja, posebno versko se je ogrela in poglobila. Izkusila si je tudi, da moževu vihró in prevzetnost s popuščanjem in tihim potrpljenjem laže kroti kakor pa z ugovarjanjem. Zaradi tega tudi danes ni poskušala in možu ni več prigovarjala, ampak ga je pustila, naj se izdivja, ter šla čez nekaj časa dol v gostilno, da bi pozdravila prve goste, ki so prišli od maše; upala je tudi, da bo od teh kaj več zvedela, kaj je župnik prav za prav pridigoval.

(Dalje sledi)

hiši našli znamenje križa. Križ je bil pritrjen na steno v 60 cm visokem in 45 cm širokem okviru. Poleg tega so našli zoglenel kos oprave, neke vrste klečalnik, ki ga je s hišo vred zasula goreča lava in ga tako ohranila današnjemu času. Ti dve najdbi sta gotovo med najstarejšimi dokazi krščanstva v nekdanji rimski državi, ki dokazujejo, da je krščanstvo prišlo sem že kmalu po Kristusovi smrti, vsekakor pa pred letom 79., ker takrat je izbruh Vezuva vse pokril s kamenjem in pepelom.

Osem dedov na pogrebu 100 letne matere! V Pontedecimo pri Genovi so te dni pokopali stoletno mater, za katere krsto je korakalo tudi 8 njenih sinov, ki so že vsi dedj.